

НДХ, НДЦГ, разбојнички закон у Црној Гори и одговор верног народа

др Александар Раковић

Српски народ у Црној Гори је прогоњен од стране наших некадашњих сународника који су српски национални идентитет заменили конвертитским идентитетом нације црногорских сепаратиста. Реч је о правом апартхејду, суштинској сегрегацији у Ђукановићевој творевини која се лажно назива Црном Гором

Ђукановић је од Црне Горе направио тамницу народа и велики концентрациони логор. Када је реч о идеологији коју је прихватио, она је очито изданак идеологије Независне Државе Хрватске. Наиме, за државну химну одабрана је песма са стиховима Секуле Дрљевића који су 1937. објављени у Сплиту, у књизи *Црвена Хрватска* Савића Марковића Штедимлије. Дрљевић и Штедимлија били су део званичног апарата Независне Државе Хрватске и обојица десне руке Анте Павелића за расрбљавање Срба у Хрватској, Славонији, Далмацији, Срему, Босни, Херцеговини и Црној Гори.

С тим у вези је и Ђукановићева порука из 2018. да треба градити „црногорски домовински идентитет“. Црногорски сепаратисти су на Цетињу 22. јануара 2020. препевали песму хрватског идеолога Марка Перковића Томпсона „Бојна Чавоглаве“ да буде претња Србима у Црној Гори. Државна телевизија Црне Горе је 9. маја 2020. на Дан победе над нацизмом, пожелела гледаоцима „добро јутро“ Томпсоновом песмом чиме је црногорски режим одао почаст пораженој усташкој страни и од Црне Горе створио „НДХ-опен“ дестинацију, творевину налик оној коју је Секула Дрљевић замислио као Независну Државу Црну Гору (НДЦГ).

Ово је, наравно, кулминација борбе коју конвертитски режим у Подгорици води са историјским српством Црне Горе. На ред је стигао коначни обрачун са Српском Православном Црквом. Да подсетимо, још је претходни Нацрт закона о слободи вјероисповијести (2015) имао намеру да пропише да у Црној Гори: 1. Нема места за Српску Православну Цркву; 2. нема места за Православну Цркву која је део канонске целине чије се седиште налази у Београду; 3. нема места за српску средњовековну црквену традицију; 4. нема места за црквену организацију која више векова баштини историјски српски идентитет Православне Цркве у Црној Гори са седиштем на Цетињу; 5. Нема места за српске цркве којима прети конфискација.

Тај текст није ни стигао до скупштине, али је 2019. на разматрање Скупштини Црне Горе стигао још

подмуклији текст којим се у једном или два маха одузима имовина Српске Православне Цркве и приписује Црној Гори, да би се дала на коришћење коме год црногорски режим пожели. Дакле, не само да се цркве, манастири и земљиште могу дати на коришћење такозваној „црногорској православној цркви“, већ се рецимо цркве и манастири на приморју и Скадарском језеру могу дати на коришћење и Римокатоличкој цркви која на то полаже претензију.

Било је неких гласова да српска опозиција у Црној Гори не треба да учествује на том скупштинском заседању када је доношен разбојнички закон као Ђукановићева „честитка“ поводом 800 година аутокефалности Српске Православне Цркве. Срећом, након што је за то добио благослов Српског Патријарха Иринеја, опозициони Демократски фронт је 26. децембра 2019. у Скупштини Црне Горе прво вербалним аргументима, а после и физичким отпором покушао да спречи доношење такозваног Закона о слободи вјероисповијести односно разбојничког закона. Пошто су потом сви редом посланици Демократског фронта изведени из скупштине и похапшени, режимске странке црногорских сепаратиста и националних мањина усвојиле су 27. децембра 2019. овај разбојнички закон.

Преосвећене Владике: Јоаникије и Методије су 27. децембра 2019. изашле са православним верницима на улицу, да молитвеним окупљањима изврше притисак на режим. На улицама Црне Горе дошло је и до сукоба верног народа и црногорске полиције. Како би се спречили већи инциденти, на чело протеста стао је Митрополит Амфилохије, а окупљања су прерасла у непрегледне литије које су окупљале и до 200.000 људи. То су били највећи покрети народа у историји Црне Горе (27. децембар 2019–12. март 2020).

Истовремено је букнуо и бунт омладине против црногорског режима, посебно истицањем застава Краљевине Црне Горе и Српске Православне Цркве и осликавањем мурала широм Црне Горе у бојама тробојне црвено-плаво-беле заставе Краљевине Црне Горе. Тробојке су качене на рефлекторе стадиона, кранове, на врхове солитера, брда и планина.

Полиција је омладину каткад нападала шок бомбама и сузавцима, а каткад је хапсила и омладину и старије. На мети Ђукановићевог режима нашли су се и новинари. Литије и омладински бунт осликали су ове догађаје као нову српску револуцију у Црној Гори, која је довела до свесрпске солидарности и подршке у градовима Републике Србије и Републике Српске. Ђукановић је ушао у потпуну параноју и исказивао је све више нервозе. Почео је да тражи решење у евроатлантским структурама.

С тим у вези, министар пријатељске државе ми је пре епидемије корона вируса рекао, да има сазнања од амбасадора једне земље НАТО, да неће бити војне интервенције евроатлантске алијансе против Срба односно православних верника у Црној Гори као што су биле НАТО агресије на Републику Српску Крајину и Републику Српску (1994–1995) и Савезну Републику Југославију односно Србију и Црну Гору (1999). Текуће догађање народа у Црној Гори сматра се, наиме, унутрашњим спором.

Међутим, каже амбасадор те НАТО земље, постоји могућност да на позив Црне Горе интервенише Италија као што је то учињено 1997. у „Операцији Алба“ у Албанији. Италијанска војска је 1997. интервенирала у Албанији да се успостави ред, сузбије бунт, зауставе грађански немири, спрече масовне пљачке након слома пирамидалне штедње. Иако је та операција „успешно завршена“, нереди су искоришћени да се опљачкају војне касарне и полицијске станице, а оружје упути албанским терористима на Косово и Метохију.

Ова сазнања чији је извор поуздан треба проверити. Уколико би до такве интервенције у Црној Гори дошло, било би то очито на основу билатералног споразума званичне Црне Горе и Италије. Притом пада у очи да је Алпска бригада „Јулија“ специјалних снага италијанске војске од 20. до 27. јануара 2020. на источној граници према бившој Југославији одржала војну вежбу за борбу у планинским и урбаним условима што веома подсећа на могући сукоб у Црној Гори. Улазак италијанске војске под видом „миротворне операције“, заузимање мостова и путева и спречавање литија били би ништа друго до окупација Црне Горе. После тешког страдања Италије у епидемији вируса корона то више није могуће, чак и да је постојала таква намера или размишљање.

Литије су последњи пут одржане 12. марта 2020. а привремено су прекинуте одлуком Српске Православне Цркве у Црној Гори због епидемије вируса корона. Упркос томе што се практично од почетка маја 2020. црногорски режим хвалисао да је Црна Гора „корона-фри“ дестинација, епидемиолошке мере су држане на снази само да би се онемогућио наставак литија Српске Православне Цркве. Митрополит Амфилохије је 12. априла 2020. са свештеницима приведен у Центар безбедности Подгорица, јер је служио литургију у манастиру Златица.

Посебно велики инцидент догодио се 12. маја 2020. када се неколико хиљада верника скупило у Никшићу и кренуло у молитвени ход поводом празника Светог Василија Острошког. На чело молитвеног хода стали су Митрополит Амфилохије и Епископ Јоаникије. Црногорска полиција је исто вече ухапсила Владика Јоаникија и седморицу свештеника, док је осми свештеник због срчаних тегоба завршио у болници.

Владика Јоаникије и седморица свештеника пуштени су из притвора после 72 сата тамновања и даноноћних мирних протеста верника у Никшићу, који су окончани ерупцијом одушевљења када је окупљени народ видео да владика и свештеници излазе на слободу. Тих дана око Никшића су биле распоређене јаке полицијске снаге. У исто време, широм Црне Горе одржаване су ауто-литије, а негде и спонтани протести који су довели до бруталне интервенције црногорске полиције против српског народа, посебно у Пљевљима (13. мај 2020).

Народни бунт путем литија (односно молитвеног хода) и омладинске контракултуре и даље траје. Црногорски режим је због наводних епидемиолошких мера од 1. јуна 2020. забранио улазак у Црну Гору свим грађанима Србије, а министар спољних послова Црне Горе, Срђан Дармановић је 5. јуна 2020. казao да постоје механизми преко којих би Црна Гора могла да позове НАТО да је заштити од Србије. Притом, Србија ничим не прети Црној Гори. Напротив, само Ђукановићева Црна Гора прети свима редом, а најпре својим грађанима. Црна Гора се, иначе, суочава са економском катастрофом која следи након колапса туристичке сезоне, јер због епидемије неће бити страних гостију. ■■